Іще у школі, за книжками
Таємний заклик нам гучав,
І човен кріпкими дошками
Завзято кожен обшивав.

Його ми довго лаштували —
Була важка, далека путь,
Потайні ж скелі не давали
Спокійним сном хоч раз заснуть.

А заклик дужий щохвилини
Ясніш у серці все лунав,
І чарівні, як сон, країни,
В огненних мріях малював.

Нарешті ми — у бурях, в морі!
Буруни скачуть, мов чорти,
Неясні стали в небі зорі...
Чи досягнемо ж до мети?..